

denne Sag er en af dem, der fra Højres Side betragtes som et Spørgsmaal, hvis Løsning ikke kan undgaa, saa er det jo klart, at alle maa være sig bevidst, at man naar ikke saadanne normale Tilstande, undtagen man samtidig med dem ogsaa faar løst Spørgsmaalet om Forsvarsvæsenets Ordning, og at denne Afgørelse eo ipso ogsaa vil føre til saadanne Tilstande over hele Linien, at en Tilbagevenden til abnorme Tilstande derved fremtidig vil kunne undgaa. Men er dette Tilfældet, og jeg er fuldt overbevist om, at dette er rigtigt, saa er det lige saa klart for mig, at naar man ser, hvor Stridspunkterne mellem de to Ting ligger, imellem de to Ting, som maa give ensartet samstemmende Voteringer, naar vi skulle komme over de nuværende Tilstande, saa gaar det ikke an stadig at gaa uden om Forsvarsspørgsmaalet ligesom Ratten, der var bange for at brænde sine Voter paa den varme Brød, men saa maa man sige: Der ligger Punktet, der maa man tage Forhandlingen op. Nu mener jeg, at dette her foreliggende Forslag er et naturligt Udgangspunkt for Optagelsen af en saadan Forhandling. Jeg ved meget godt, at Meningerne her inden for Tinget ere i høj Grad dette med Hensyn til Forsvarsvæsenet, men det kan ikke nytte noget, at vi blive staaende paa dette rent negative Standpunkt, vi maa have de forskellige Anskuelser frem, vi maa sørge for, at der gennem Forhandlingerne i Tinget og i Udvalget kommer til at foreligge noget, som kan være Folketingets Votering over Forsvarsspørgsmaalets Løsning. Jeg tvivler i øvrigt ikke om, at den ikke vil blive af en saadan Bestaffenhed, at jeg vil kunne slutte mig til den, men jeg vilde dog ønske, at der vilde komme til at foreligge en saadan Votering, for at de to Ting kunne lære at kende de Standpunkter, de staa paa med Hensyn til disse Spørgsmaal, og at der saa af dette Kendskab lidt efter lidt kunde udvikle sig en Enighed. Derfor kan jeg ikke se rettere end, at det er ikke alene ønskeligt, men ogsaa i alle Henseender nødvendigt, at dette Forslag, som er forelagt af den højstærkede Krigsminister, optages til Behandling, ikke alene til Iste Behandling, ikke alene til Henvisning til Udvalg, men til en virkelig Forhandling i det paagældende Udvalg.

W. Dinesen: Det er ikke min Hensigt at gaa ind paa Detailler i dette Lovforslag, fordi jeg anser det for givet, at der ikke vil være nogen Udset til, at dette Lovforslag vil blive godkendt af dette Ting, da det i det væsentlige er en Fortsættelse af de Foretagender, som Regeringen uden dette Tings Samtykke og til Trods for dette Tings ofte udtalte Misbilligelse har iværksat. Hvorvidt Lovforslaget saa alligevel bliver til Virkelighed, skal jeg ikke udtale nogen personlig Mening om. Paa den ene Side kunde det synes at være en Nødvendighed, at Ministeriet gjorde dette Lovforslag til Virkelighed, fordi Ministeriet jo har blæst den kjøbenhavnske Landbefæstning op til at være en Livssag, en Landesag, og Ministeriet har sendt sine undergivne Landet over for at holde Foredrag om, at de Folk, som vare Patrioter, de Folk, som sølte varmt for Fædrelandet, maatte slutte sig dertil, og Ministeriet har betegnet os, der vare af modsat Mening, som en Slags Landsforrædere. Men naar det nu viser sig, at Ministeriet har gennemført en Befæstning, som er saaledes indrettet, at der fuldstændig mangler Folk til at trække Kanonerne af, saa skulde man synes, at det var en Nødvendighed, at i alt Fald en Del af dette Lovforslag blev gennemført. Forholdene ere jo for Øjeblikket saaledes, at her ved den kjøbenhavnske Landbefæstning er der selvstændige Forter, som have kostet overmaade mange Penge at bygge, hvor Befæstningen bestaar af en Underofficer og, naar han er ude at spafere, af hans Kone, og jeg mener, at selv de mest forblindede af Ministeriets Tilhængere, selv de mest forblindede Forsvarsfrøener, selv de mest blodtørstige Forsvarspræster, maa kunne indse, at det er ikke andet end Humbug. De maa kunne indse — jeg skal straks komme til en Betegnelse, et Billede, som den højstærkede Krigsminister bejente sig af, og som han fandt udmærket — at et saadant Fort med dets Paaklædning gaar det, som det gik i „Kejserens ny Klæder“ og jeg tror, at det vil gaa de Folk, som paastaa, at det er en fuldstændig Paaklædning, som det gik i „Kejserens ny Klæder“. Ulfaa, paa den ene Side mener jeg, det vil være en Nødvendighed for Ministeriet at